

Sygn. akt V KK 311/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 grudnia 2016 r.,
sprawy **N. W.**
skazanego z art. 191 § 1 i art. 282 kk i innych kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt IV Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 16 marca 2015 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 marca 2015 r. N. W. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., z który wymierzono mu karę 8 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności. Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 17 listopada 2015 r. w ten sposób, że zmodyfikowano opis czynu przypisanego oskarżonemu i zachowanie jego zakwalifikowano jako czyn z art. 191 § 1 k.k. i art. 282 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. oraz wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Obniżono także orzeczony solidarnie obowiązek naprawienia szkody. W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu: *„rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 42 § 3 k.p.k., polegające na uznaniu, iż wyznaczenie w dniu 14 stycznia 2015 r. przez SSR J. B. kolejnych dziewiętnastu terminów rozpraw po złożeniu wniosku o wyłączenie tego sędziego stanowi czynność o charakterze czysto technicznym i przez to jej podjęcie było dopuszczalne, podczas gdy przepis art. 42 § 3 k.p.k. przewiduje, iż sędzia, co do którego złożono wniosek o wyłączenie, jest obowiązany przedsięwziąć jedynie czynności nie cierpiące zwłoki, a co do pozostałych czynności powinien powstrzymać się od udziału w sprawie.”*

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Istotą skutecznej kasacji jest wykazanie i uargumentowanie zaistnienia w sprawie rażącego naruszenia prawa (procesowego lub materialnego), które dodatkowo miało istotny wpływ na treść finalnego rozstrzygnięcia (arg. ex. art. 523 § 1 k.p.k. oraz chociażby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., III KK 291/16). Rozpoznawana skarga kasacyjna nie spełnia żadnego z tych warunków.

W sprawie niniejszej skarżący nie wykazał, by wyznaczenie terminów rozpraw przez sędziego, co do którego złożono wniosek o wyłączenie z uwagi na rzekome zaistnienie okoliczności, o których mowa w art. 41 k.p.k., naruszało dyspozycję przepisu art. 42 § 3 k.p.k. Przepis ten w brzmieniu sprzed 15 kwietnia

2016 r. przewidywał, że sędzia, co do którego zgłoszono wniosek o wyłączenie na podstawie art. 41 k.p.k., może złożyć do akt stosowne oświadczenie na piśmie i powstrzymuje się od udziału w sprawie. Jest jednak obowiązany przedsięwziąć czynności niecierpiące zwłoki. Autor kasacji nie przedstawił żadnych argumentów, które przekonywałyby, że wyznaczenie przez przewodniczącego składu terminów rozpraw, w sytuacji, gdy uruchomiona została procedura z art. 41 k.p.k. miałoby naruszać przepis art. 42 § 3 k.p.k. W szczególności, nie zdołał wykazać, by czynność polegającą na wyznaczeniu terminów rozpraw traktować inaczej, niż czynność stricte techniczną, organizacyjną, a przy tym, co już tylko na marginesie powyższego można zauważyć na tle przebiegu procesu przed Sądem I instancji, również czynność niecierpiącą zwłoki.

Jednocześnie autor kasacji nie pokusił się nawet o podanie powodu, dla którego można byłoby uznać, że takowa czynność organizacyjna mogłaby w jakikolwiek, nawet abstrakcyjny sposób wpłynąć na treść rozstrzygnięcia sprawy. Wystarczy wszak tylko zauważyć, że nawet gdyby doszło do wyłączenia sędziego po wyznaczeniu przez niego terminów rozpraw – co w sprawie nie nastąpiło – i tak nie miałoby żadnego wpływu na bieg procesu, rozważany z punktu widzenia stosowania przepisów postępowania ważących na prawidłowości rozstrzygnięcia końcowego. Inny sędzia, który hipotetycznie wstąpiłby do procesu na miejsce sędziego wyłączonego, mógłby przecież zarządzić rozpoznanie sprawy zarówno na terminach rozpraw już wyznaczonych, jak i ustalonych na nowo. Rozwijanie tego wątku dla wykazania, że kwestia ta była całkiem obojętna dla rozstrzygnięcia sprawy, należy uznać za zbędne, zwłaszcza przy wspomnianym wyżej niedostatku kasacji.

Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że z uwagi na wyjątkowy charakter regulacji instytucji wyłączenia sędziego przepis dotyczący czynności tego sędziego należy interpretować ściśle, jako dotyczący jedynie czynności stanowiących elementy merytorycznego rozpoznawania sprawy. Tylko wtedy prawo obywatela do sprawiedliwego i bezstronnego rozpoznania sprawy może zostać naruszone. Nie należą do tego katalogu jednak czynności techniczne, które powinny być podjęte niezwłocznie z uwagi na zapewnienie sprawności postępowania (tak Sąd Najwyższy chociażby w postanowieniu z dnia 30 kwietnia 2008 r., V KZ 19/08,

gdzie wskazał, że: „przydzielenie przez sędziego przewodniczącego wydziału, co do którego dopiero została zapoczątkowana procedura wyłączenia z powodów określonych w art. 41 § 1 k.p.k., sprawy innemu sędziemu tego sądu do rozpoznania należy traktować jako czynność mogącą spełniać kryteria czynności niecierpiącej zwłoki, a więc mieszczącą się w zakresie wyznaczonym przez przepis art. 42 § 3 k.p.k.”). Wyznaczenie kolejnych rozpraw z wyprzedzeniem ma na celu zapewnienie przez konkretny skład sądowy warunków (choćby lokalowo - organizacyjnych) dla dalszego sprawnego procedowania oraz daje stronom klarowny obraz organizacji toku rozprawy, do którego z wyprzedzeniem mogą dostosować swoją aktywność. Wszędzie tam, gdzie jest to możliwe sądy powinny wyznaczać rozprawy na przyszłość i w ten sposób zawczasu zapewnić sobie racjonalizację toku postępowania. Ponadto, jak słusznie wskazuje Prokurator w swojej odpowiedzi na kasację - uznanie, że wszelkie czynności techniczne są wykluczone w przypadku uruchomienia procedury z art. 41 k.p.k. prowadziłoby do destabilizacji procesu przez jego całkowity paraliż w określonych okresach.

Z tych względów kasacja, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu.